

ת"פ 5883/10/21 - מדינת ישראל נגד אחמד ג'ראמנה

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 5883-10-21 מדינת ישראל נ' ג'ראמנה
לפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל המאשימה
נגד
הנאשם
אחמד ג'ראמנה
23 פברואר 2023

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הילה כהן קדוש

הנאשם וב"כ עו"ד לירן זילברמן

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה בפומבי, בניגוד לסעיף 349(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.11.2020, בשעה 10:10 או בסמוך, ברח' האחים יטקובסקי בפתח תקווה, אונן הנאשם ברכבו לאחר שהפשיל מכנסיו ותחתוניו וחשף את איבר מינו, כשחלונות הרכב פתוחים וברחוב פוסעים הולכי רגל, והכל לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי ישב בכיסא הנהג כשהמנוע דומם, במקום האמור, אך כפר בטענה שחלונות הרכב היו פתוחים ושבמקום עברו הולכי רגל. כן כפר הנאשם בטענה שביצע את המעשה המגונה המתואר בכתב האישום או מעשה מגונה בפומבי בכלל.

יאמר כבר עתה כי חרף הכפירה הכללית האמורה, במהלך הבאת הראיות התברר כי למעשה אין חולק כי הנאשם הוציא את איבר מינו ממכנסיו ותחתוניו ונגע בו בידו, וכי עוברת אורח הבחינה במעשה. המחלוקת לפיכך הינה בשאלת טיב המעשה העובדתי, כמו גם בשאלה האם המעשה נעשה בפומבי ואם נעשה למטרת גירוי מיני.

עיקרי הראיות וההתרשמות מהעדים

לאחר ששמעתי את הראיות, התרשמתי מהעדים באופן בלתי אמצעי, ובחנתי את הטענות המשפטיות, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר, הכל כפי שיפורט להלן.

עדת התביעה העיקרית (להלן: "המתלוננת"), עוברת האורח אשר הבחינה במעשי הנאשם והזעיקה את המשטרה.

העדה העידה כי היא עובדת משרד הבריאות, אשר הייתה בדרכה לבית הספר להביא חוברת לבנה. היא פסעה על המדרכה, קרוב מאד לרכבים החונים, כשהבחינה ברכב שחלונתיו פתוחים, הסיטה את ראשה לכיוון הרכב וראתה בחור מאונן כשאיבר מינו חשוף.

העדה תארה כי כל החלונות היו פתוחים, וכי מושב הנהג היה מוסט מעט לאחור, כך שהנהג היה במעין תנוחת שכובה. היא הבהירה כי ראתה את איבר מינו ואת מעשה האוננות, כשמכנס הגבר מופשל מעט.

העדה ציינה את מקום חניית הרכב, את צבעו, וכן העידה כי מדובר בשכונת מגורים, כשבמרחק קצר מהמקום מצויים שני בתי ספר.

בחקירה נגדית הבהירה כי בכיוון צעידתה הבניינים היו מימין, והרכבים משמאלה.

לדבריה, חנו במקום מספר רכבים, וצדה את עינה העובדה כי חלונות רכב הנאשם היו פתוחים.

היא הדגימה כי חלפה על פני רכבו של הנאשם ממרחק של ס"מ ספורים, והבהירה כי נוכח העובדה שהחלונות היו פתוחים, הסתכלה לעבר הרכב ואז ראתה את כיסא הנהג שעון לאחר בזווית מסוימת (לא 180 מעלות לדבריה), ומבלי להתכופף ראתה גבר בכיסא הנהג, כשאיברו חשוף, מחוץ לתחתוניו ולמכנסיו, והוא מאונן.

העדה נחקרה בשאלה האם היא בטוחה כי ראתה מעשה אוננות, השיבה כי כך היה, תארה כי מדובר בתנועת יד מהירה וברורה, וכשאיבר המין בזקפה.

יובהר כי העדה מסרה במשטרה שהנאשם לבש חולצה שחורה, הגם שלבש חולצה בצבע תכלת. על כך השיבה שמסרה פרטים נוספים (ובהם שמדובר בבחור צעיר, שחום עור, שיער קצוץ), ושייתכן כי טעתה בצבע החולצה שכן התמקדה בפרטים אחרים באירוע. כשנשאלה אם ייתכן שטעתה גם בתארה מעשה אוננות, ובתארה כי איבר מינו של הנאשם היה

בזקפה, עמדה על כך שלא טעתה בפרטים אלו (עמ' 24 ש' 30 - 33).

העדה הדגימה מספר פעמים באולם כיצד צעדה, לא במהירות - "הולכת. רואה. ממשיכה" (עמ' 25 ש' 20). היא הבהירה כי **ראתה תנועת אוננות מהירה - "לא ספרתי כמה, אמרתי לך שלא ספרתי כמה פעמים, ראיתי את התנועה"** (עמ' 25 ש' 31 - 33 ועמ' 26 ש' 1 - 3), והסבירה כי ראתה את שנעשה תוך כדי הליכה, משני החלונות שקרובים אליה.

לדבריה, מבטה שהיה מוסט שמאלה, עבר מחלון אחורי לקדמי, בשבריר שנייה, וכך הבחינה בנעשה (עמ' 31). היא הוסיפה כי - **"לא תזמנתי, לא בדקתי זמנים, לא הסתכלתי איזה זווית הצוואר שלי היה. אני מעידה פה בבית משפט על מה שאני ראיתי בזמן אמת"** (עמ' 33 ש' 8 - 9).

לאחר שהבחינה במעשה המשיכה לצעוד לכיוון בית הספר, וכשהגיעה לרחבת הכניסה, הייתה בהלם, לא ידעה כיצד להתמודד עם הסיטואציה, ולכן התקשרה לבעלה ובעצתו התקשרה למשטרה ודיווחה על האירוע, והמתנה להגעת המשטרה. כשהגיעה שוטרת למקום, הצביעה בפני השוטרת על הרכב.

יצוין כי העדה נחקרה ארוכות בשאלה למי התקשרה, האם שוחחה עם בעלה קודם לשיחה למשטרה וכיוצא בזה, ואולם משבצדק לא התייחסה ההגנה לסוגיות אלו בטעוניה, איני מוצאת להתייחס אליהן, משנה אין נוגעות ללב העניין.

העדה הבהירה אילו פרטים ראתה ובאילו לא התמקדה (כגון פני הנאשם), העידה כי לא ראתה אנשים אחרים ברחוב באותה עת, ועמדה על ביטחונה בכך שראתה את עיקר הפרטים הרלוונטיים - העובדה שהנאשם אונן ברכב כשהמושב שעון לאחור, החלונות פתוחים ואיברו זקוף. התרשמתי באופן בלתי אמצעי ממהימנות המתלוננת, התרשמתי כי עסקין באשה אינטליגנטית ומודעת, נעדרת אינטרס להעליל על הנאשם, אשר תארה את הפרטים אותם ראתה במו עיניה. עדותה הייתה קוהרנטית ועקבית חרף חקירתה הארוכה בנושא, בכל הנוגע לאופן צעידתה ולפרטים אותם ראתה, ועלתה בקנה אחד עם דבריה במשטרה ממועד האירוע (נ/1), ואני נותנת בדבריה אמון מלא.

מטעם המאשימה העידה גם ממ"ש קרן נתן.

במסגרת עדותה הוגש דו"ח הפעולה אותו ערכה (ת/4), ממנו עולה כי המתלוננת מסרה כבר בדיווח הראשוני למשטרה כי ראתה אדם מאונן ברכבו.

השוטרת פגשה במתלוננת בסמוך למקום האירוע, וזו הצביעה בפניה על הרכב. השוטרת ציינה כי מרחוק הבחינה כי חלונות הרכב פתוחים והרכב אינו מונע. היא ביקשה סיוע מניידת נוספת ובעודה ממתינה עלתה בחורה לרכב והנהג עזב בנסיעה את המקום. משהגיע לקרבת מקום שוטר נוסף, כרזה לנאשם לעצור, והוא עוכב לתחנה (דו"ח הפעולה של השוטר האני גאנם, המאשר את פרטי החבירה לשוטרת ועיכוב הנאשם, הוגש בהסכמה - ת/2).

השוטרת ציינה כי בקרבת מקום למיקום חניית רכב הנאשם קיימים מוסדות חינוך, וחזרה על כך גם בעדותה בפניי,

כאשר לעדותה רואים ממקום חניית הרכב את בתי הספר.

השוטרת העידה בחקירה נגדית כי שימשה ראש משמרת, אחראית על כל גזרת פתח תקווה והמושב, ומכח תפקידה היה עליה להחליט לאיזה אירוע לתת עדיפות. לדבריה, נתנה עדיפות לאירוע זה נוכח טיבו, ואף הגיעה אליו בעצמה. היא העידה כי פגשה את המתלוננת כ-150 מ' ממקום רכבו של הנאשם, ומשם ראתה כאמור את החלונות פתוחים (עמ' 63 ש' 15 - 17). היא תיארה את הרחוב, והסבירה כי מדובר בשדה ראייה רחב ביותר, שאיפשר הבחנה בפרטים אלו. עם זאת, אישרה כי אינה זוכרת בוודאות אילו חלונות היו פתוחים, למעט החלון שלצד הנהג, לגביו הייתה בטוחה. כן אישרה כי שמעה את התנעת הרכב כשחברתו של הנאשם עלתה לרכב.

אשר למהות מעשהו של הנאשם, העידה כי המתלוננת מסרה לה כי הנאשם אונן. היא ציינה בפני ב"כ הנאשם נוכח שאלותיו בנושא כי שיחותיה בטלפון מוקלטות והציעה לחפש את השיחה בה נאמר הדבר באופן מיידי וראשוני, אך ב"כ הנאשם סרב להצעתה זו (עמ' 75).

לאחר שבחנתי את עדות השוטרת, התרשמתי כי זו אכן הגיעה למקום נוכח חריגות האירוע וקרבת המעשה לבתי ספר. לאחר חקירה נגדית ארוכה התרשמתי ממקצועיותה של העדה וממהימנותה, ולפיכך מהימנים עליי דבריה כי הבחינה גם ממרחק בכך שלכל הפחות חלק מחלונות הרכב היו פתוחים.

מטעם ההגנה העידו הנאשם וחברתו באותה עת. כן הוגשה גרסת הנאשם במשטרה. יובהר כי במשטרה מסר הנאשם (ת/1) כי הוא מורה לספורט ועובד בחברת אבטחה, בעל שני תארים - בפסיכולוגיה וספורט.

הנאשם מסר כי הוא מתגורר מזה כ-5 שנים ברח' מוהליבר בפ"ת, כי סיים לעבוד במשמרת לילה בבני ברק ב-8 בבוקר, אסף מדירתם את חברתו, ובשעה 9:10 הביאה לשכונה בה היא עובדת בניקיון. החברה ביקשה שיחכה לה כחצי שעה - 40 דקות, וכך עשה.

כשנשאל מה עשה בזמן שחיכה, השיב - **"השענתי את הכסא אחורה, רציתי לישון כי אני עייף, עובד לילות וגם בקרים בבית ספר... נחתי פשוט, שמתי יד על איבר מין, לא אוננתי כאילו. הרגשתי נוח שאני שם יד על איבר מין. אני בצד מחכה, לא הסתכלתי מהחלון ולא כלום...."** (ש' 40 - 42 להודעתו).

כשנשאל אם שם את ידו מעל או מתחת לתחתוניו, השיב - **"ברור שהוצאתי אותו. תפסתי אותו פשוט. שיחקתי איתו. הוצאתי את איבר המין מהמכנס ושיחקתי בו. אבל לא התכוונתי לאונן או משהו כזה. השענתי כיסא אחורה. לא חשבתי שמישהו רואה אותי, לא מבין איך מישהו ראה אותי. במדינה הזאת כולם מגזימים, זו זכות שלי לעשות מה שאני רוצה לעשות עם הגוף שלי בתוך האוטו. לא מבין למה זה הגיע לרמה כזאת. לא חשבתי שמישהו רואה אותי. זה לא היה בקטע של לאונן או משהו כזה, בסך הכל הנחתי יד עליו. .. אני עובד בלילות ואין לי זמן לפרטיות שלי ולהרגיש את עצמי, אז סתם שמתי יש שהוצאתי וזהו, חוץ מזה אין כלום באמת יש לי גם חברה והכל"** (ש' 49-56 להודעתו. כך במקור, כל ההדגשות שלי).

לדבריו, לא ידע שאסור לאונן ברכב, אולם הוא כלל לא ניסה לאונן, אלא הוציא את איברו בשביל הנוחות, כדי לנוח

ולשים עליו יד בשביל הכיף. הוא בקושי ישן, וזה זמן האיכות שלו עם עצמו.

הוא מסר כי לא ידע שיש בתי ספר ליד המקום בו שהה, וכי אכן חלונות הרכב שקופים והוא יודע שכשיש חלונות שקופים ניתן ככלל לראות מה קורה ברכב, אך מדובר בג'יפ והוא לא חשב שיראו אותו, וביקש לישון.

בעדותו בפני העיד כי הוא בן 30, בזוגיות ארוכה עם מי שהייתה חברתו גם במועד האירוע. הוא טען כי הוא מורה מצטיין, וכי אם היה מבצע את שנאמר לגביו, היה מודה, שכן אינו משקר.

הנאשם העיד כי עבד בלילה שקדם לאירוע באבטחה במשמרת לילה (הוגשו תלושי שכר המלמדים על עבודתו באבטחה באותה עת), וטען כי לא ישן כל הלילה, ובבוקר הסיע כאמור את חברתו לעבודתה, שם הייתה צפויה לעבוד כשעה-שעה וחצי.

לדבריו, חברתו אמרה לו שהוא אינו צריך להמתין לה, אך הוא בחר לעשות כן. הוא לא הכיר את הרחוב ולא ידע שיש שם בתי ספר, אך ראה את בנייני המגורים, ובהם את הבניין בו עבדה חברתו.

לדבריו הרכב שלו הוא מסוג ניסן ג'וק, קרי רכב גבוה, והוא השעין את הכסא לאחור במטרה לישון.

בהמשך טען מנגד כי **"האוטו שלי נמוך, כל מי שהולך, רק רגליים שלו אני רואה, כמעט חצי את הגוף..."** (עמ' 101 ש' 19 - 22). הוא אישר שייתכן שהעדה עברה וראתה את איבר מינו בידיו, הגם שלא ציפה שיסתכלו לתוך רכבו, ולא ראה אותה (עמ' 102). לצד דברים אלו טען כי הולך רגל לא יכול היה לראותו, אלא אם התכופף.

ככלל, אישר, אדם החולף ליד רכב יכול לראות את שנמצא ברכב.

הוא טען כי החלונות היו סגורים, שכן הרכב שלו הוא כמו בית - **"כל הבגדים שלי בפנים כבר כמה שנים כי לפעמים אני לא חוזר כי אני עובדת כפולות. ימין, שמאל, ואני חייב מכנסיים קצרים לפעמים ואז הייתי עם המכנסי עבודה... עכשיו האוטו שלי כמו בית, נכנסת אליו את חושבת הכל יש, בגדים, נעליים, כמו ארון. עכשיו בשבילי כאילו משהו, לפעמים אני ישן בו"** (כך במקור, עמ' 84-85).

עם זאת, כשנשאל אם ייתכן שהחלונות היו פתוחים, השיב שהוא תמיד משאיר את החלון משמאלו פתוח כדי שייכנס אוויר, וכי שאר החלונות תמיד סגורים (עמ' 89 ש' 4 - 8). הוא שלל את טענת המתלוננת שכל החלונות היו פתוחים, וטען שיש לו במושב האחורי ערימה של בגדים וציוד יקר, ולכן אינו משאיר חלונות פתוחים.

לדבריו - **"כל פעם שקשה לי גם בעבודה אני מוריד את הכפתור מלמעלה, אין לי חגורה, זה נטו כפתור. מוריד אותו בשביל לשחרר, לוחץ עליי. הורדתי אותו והחולצה והמדים עליי, לא עשיתי כלום. אז האיבר מין שלי הוא לא עמד ולא כלום, אני נטו מגרד לפעמים, אני מרגיש נוח שאני שם יד עליו ואין שום כוונה. האוטו ככה גבוה מהמדרכה ובן אדם שהולך הוא לא בכלל, לא רואה את האוטו הוא עד שמתכופף"** (עמ' 84-85).

כן העיד כי לא עשה מעשה דומה בעבר, אלא כשהוא לבד ביער או במקום ריק, שכן הוא לא לוקח סיכון שיראו אותו, ואישר שהוא יודע שלא נהוג לעשות את שעשה (עמ' 99), שכן ייתכן שאנשים יעברו במקום בו חנה.

כשנשאל מדוע הוציא את איבר מינו, השיב הן שגירד לו וכאב לו, והן - "כי אני עבדתי כפולות ואני לא יצא לי בכלל לגעת בעצמי, אז אני מתרגל כאילו בבית שאני נוח לי כאילו, התחתון לוחץ עליי והמכנס לוחץ עליי אז הורדתי אותם טיפה ולא עד הסוף כדי שאפילו לא לקחת סיכון שבן-אדם יראה אותי ואני אין מצב שאני אחשוף אותו מול אנשים ואין סיכוי להתגרות מינית, זה בכלל לא היה משהו שהוא בטענות האלה ואני בשוק שיש לי" (עמ' 85 ש' 21 - 26).

כן טען שאין לו פרטיות מאחר שהוא עובד, וכשהיה לבד ברכב רצה להרגיש את עצמו.

לדבריו, חיכה לחברתו כחצי שעה, נרדם קצת (בהמשך טען שלא הצליח להירדם), ו - "אחרי זה הרגשתי שאני צריך לשחרר את עצמי, כאילו להרגיש, כאילו התחתון דבוק לי כי יומיים לא החלפתי אותו, היה ממש דבוק. הפשלתי אותו ושמתי כאילו בשביל לשחרר, כאילו היה לי בעצם מגרד והכל אז שמתי יד עליו ולא עמד ולא כלום ולא היה זקפה ולא ניסיתי לאונן כי אני הייתי רוצה לישון ולא במטרה לאונן. המטרה נטו הייתה להיות, כאילו להרגיש קצת חופשי עם עצמי" (עמ' 86 ש' 3 - 8).

הנאשם התבקש להסביר את דבריו כי "שיחק באיבר מינו", והשיב שאיבר המין כאב לו, היה אדום, גירד לו והתחתונים לחצו, ולכן הוא הפשיל את התחתונים כדי לשפשף "את הביצים" שהיו אדומות, ושם "את היד בשביל להניח, לקרר אותם, היה חם מאוד אצלי בפנים. המכנס היה לוחץ עליי, שחררתי אותו וזו המטרה, נטו בשביל להירגע, לא בשביל לאונן, יש הבדל..." (עמ' 91 ש' 8 - 13).

וכן - "שמתי יד עליו ואז עד שקצת נרגע אז לבשתי את המכנס ונסעתי. היה כמה דקות, 2 דקות, 3 דקות". הוא טען כי לא אונן, לא עשה את המעשה כ"כף", אלא לשם הנוחות וכדי להרגיע את עצמו ולהירגע מהלחץ. כשעומת בחקירה נגדית עם דבריו במשטרה כי עשה כן "בשביל הכיף", הסביר שהיה לחוץ, בגלל שהיה לו אדום (עמ' 96 ו-93).

בחקירה נגדית, כשנשאל מדוע שהמתלוננת תעליל עליו כי אונן, השיב כי למד תואר ראשון בפסיכולוגיה, וכי "האישה בכללי, לפעמים אם יש כל כך מיניות וחסר לה אז היא מנסה להתגרות או מנסה כאילו, סוג של, לא רק לתת עדות על משהו, יכול להיות שהיה חסר לה אוקיי? אולי נהנתה אפילו שראתה אותי ככה ואני לא, טבע של נשים" בהמשך העיד שאולי כאב לה לראות אותו במצב הזה, כשאיברו חשוף (עמ' 87 וכן עמ' 105-106).

לאחר שבחנתי את הנאשם ואת עדותו, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן ליתן אמון בגרסתו. הנאשם כאמור הודה בהוצאת איבר מינו ממכנסיו ומתחתוניו ומגע בו, אך הכחיש כי אונן. במשטרה גרס כי "שיחק" עם איבר מינו וכי מאחר שהוא עובד בלילות, אין לו זמן להרגיש את עצמו ולפרטיות שלו, ולכן כך עשה, כזמן איכות עם עצמו. בתשובתו לאישום כפר כפירה כללית, ורק בעת עדותו בפניי, בגרסה כבושה לחלוטין, טען לראשונה כי שחרר את כפתור המכנס עקב לחץ, כי גירד לו וכאב, כי לא החליף את תחתוניו יומיים - הגם שלא הסביר

מדוע, והגם שלגרסתו חברתו יכולה היתה להגיע אל עבודתה לבד ואף לחזור מעבודתה לבד, אך הוא בחר להישאר ולחכות לה, שעה שיכול היה להישאר בביתו, להתקלח ולהחליף בגדים. כן טען כי רצה לקרר את עצמו, וכי איברו כאב והיה אדום - גרסה שכאמור לא נשמעה עד עדותו בפניי, ואיני נותנת בה אמון.

אשר לגרסתו כי סבר שלא יראו אותו, הרי שגם לדבריו שלו, הוא ידע בעבר ליסוע למקומות מבודדים כדי לנהוג כפי שנהג, שכן לדבריו הוא "אינו לוקח סיכון" שיראו אותו. אשר לאפשרות לראותו מהמדרכה, טען מחד שהרכב גבוה ולכן לא ניתן לראותו, ומנגד שהרכב נמוך ולכן לא ניתן לראותו, הגם שאישר כי אף לו החלונות היו סגורים, הרי שהם שקופים וניתן לראות ככלל לתוך הרכב.

אשר לחלונות, הרי שגרסתו כי הוא אינו פותח את חלונות הרכב שכן הוא מחזיק ברכב ערימת בגדים וציוד יקר, והרכב משמש לו כבית, אינה מתיישבת עם דבריו לשוטרת כפי שתועדו במצלמת הגוף. כשנשאל על ידי השוטרת אם יש לו חפצים ברכב למעט טלפון וארנק - "תיק, משהו", השיב בשלילה.

נוכח מכלול דברים אלו איני נותנת אמון בגרסת הנאשם לפיה הוציא את איבר מינו מבלי לאונן, כי לא ידע שניתן לראותו, וכי חלונות הרכב היו סגורים.

יובהר כי חברתו של הנאשם, **אוסיופובסקי פולינה**, אישרה את גרסתו כי הסיעה למקום עבודתה והמתין לה שם.

היא לא נתבקשה לאמת את טענתו כי הרכב משמש לו מעין בית והוא מחזיק בו ציוד רב, טענה כי כשהגיעה אל הרכב הנאשם ישן, בניגוד לגרסתו לפיה שיחק עם איברו לאחר שנרדם (כשהעיד כאמור גם שלא הצליח להירדם), ואף טענה כי החלונות היו סגורים, בניגוד לטענת הנאשם עצמו כי פתח את החלון שלידו לאיוורור. **בנסיבות אלו איני נותנת אמון בגרסת החברה, אשר ניכר כי ניסתה לסייע לנאשם, וממילא לא הייתה עדה לאירוע הנדון.**

סיכום ומסקנות

כאמור לעיל, נותנת אני אמון בעדות המתלוננת, לפיה ראתה את הנאשם מאונן ברכבו, ואיני נותנת אמון בגרסת הנאשם לפיה נגע באיבר מינו על מנת להרגיע את עצמו, שלא למטרת סיפוק מיני, ולחילופין ראה לאוורר את איברו, לקרר את האזור, לשחרר לחץ, וכיוצא בזה.

העדה דייקה בדבריה, הודתה שאולי טעתה בפרט כזה או אחר, אך עמדה על כך שראתה מעשה אוננות, והדגימה מעבר צמוד ואיטי ליד רכב הנאשם, אשר איפשר לה לראות את שראתה, ללא כוונה תחילה.

אין בידי לקבל את טענת ההגנה כי המתלוננת נחשפה למעשים שכן הצמידה ראשה לחלון הרכב, נוכח דבריה כי לא עשתה כן, ומקובלים עליי דבריה כי בנוקטה במונח "להציץ", התכוונה להתקרבותה אל הרכב, מבלי שנצמדה אליו ממש.

דברי הנאשם באשר למניע המתלוננת להתלונן כנגדו, שכן חסרה לה מיניות, או שכאב לה לראותו כשאיברו חשוף, מלמדים על עיוותי חשיבה של ממש, אשר אף בהם יש כדי להביא לאימתן אמון בגרסתו.

אשר לטענת ההגנה לפיה המעשה לא נעשה למטרת גירוי מיני, הרי שמששוכנעתי כי מדובר היה במעשה אוננות, נדחית טענה זו. יתרה מכך, אף לו הייתי מקבלת את (אחת מ)גרסאות הנאשם, לפיהן שיחק באיברו, הרי שניסיון החיים מלמד כי גבר אינו חושף את איבר מינו ברכבו הפרטי, כדי "לשחק" משחק נעדר כוונה מינית, בעיבורה של עיר, בשעת בוקר.

בע"פ 6255/03, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.2.04 (להלן: "עניין פלוני"), הובהר כי המבחן אם מעשה מסוים הוא מגונה הוא מבחן אובייקטיבי, קרי מעשה אשר יש בו מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות יחשב ללא הוגן, לא מוסרי ולא צנוע, ויש בו כדי לפגוע באוטונומיה של הנפגע.

באותו עניין דן בית המשפט בטענה כי הנאשם ביצע את המעשים מתוך מניעים כשרים, בדומה לטענת הנאשם בפניי, ואולם בית המשפט הבהיר כי המניע או המטרה אינם חלק מהגדרת העבירה, ואין בהם כדי להשפיע על האחריות הפלילית.

גם המלומד קדמי ציין כי המונח "מגונה" בחוק, אינו קשור בהיבט המוסרי-מיני דווקא, אלא ב"התנהגות גסה העלולה לעורר רגשי בחילה והתמרמרות מצד הציבור", "התנהגות המעוררת דחייה בשל מידה ניכרת של גסות ופגיעה באחר", כשבדוגמאותיו הובאו בין היתר ניבול פה בצורה גסה ובוטה או עשיית צרכים ברשות הרבים (ר' על **הדין בפלילים - חוק העונשין**, חלק רביעי בעמ' 2239-2236).

בנסיבות אלו, נמצא כי מעשהו של הנאשם הוא מעשה מגונה.

בהתאם לס' 349 בחוק, העבירה הנדונה מתגבשת, בין היתר, כשהיא נעשית בפומבי, בפני אדם אחר, ללא הסכמתו. ההגנה חולקת גם על קיומם של רכיבים אלו.

בעניין פלוני שהוזכר לעיל נקבע כי כוונה כוללת גם ראייה מראש את התרחשות התוצאה כאפשרות קרובה לוודאי, וכי הלכת הצפיות חלה בעניין זה ועולה בקנה אחד עם הערך החברתי של הגנה על שלמות גופו ושמירת כבודו של האדם (ר' בעניין זה גם את ע"פ 3677/21, **מדינת ישראל נ' שללאשוילי**, ניתן ביום 13.2.22, פורסם בנבו).

מכאן, בהתחשב בהלכת הצפיות, בכלל בדבר עצימת עיניים ובדברי הנאשם עצמו, לפיהם הוא יודע שניתן לראות את שמתרחש ככלל ברכב שחלונותיו שקופים, דבריו כי בפעמים אחרות עשה מעשים דומים במקומות מבודדים על מנת שלא לקחת סיכון, הסתירה בגרסתו באשר לשאלה אם ניתן לראות את מעשיו שכן הרכב גבוה, ולחילופין נמוך, נמצא כי הייתה לנאשם לכל הפחות מודעות כי תיתכן נוכחות של עוברים ושבים אשר יראו את מעשיו.

אין בידי לקבל את גרסתו לפיה לא ידע שהמתלוננת או אחרים ראו או יכולים היו לראותו, שעה שחשף את איבר מינו ברחוב סואן, בבוקרו של יום, כשהחלון שלצידו, גם לשיטתו, פתוח. הנחת המוצא היא כי מי ש"משחק" באיבר מינו, או מאונן, כשאיבר המין חשוף, וכאשר נעשה המעשה בתוך רכב שחלונותיו שקופים ואף פתוחים, הרי שיש מי שיראה את המעשה.

אשר לתיבה "בפני אדם אחר", ציין קדמי -

**"אין נפקא מינה.. אם "רואה" הוא את המעשה אם לאו. די, לכאורה, בעשיית המעשה
"בפניו"...מדבר ב"נוכחות קרובה" המאפשרת ראייה בפועל (ודי בהימצאות ב"טווח ראייה")"
(על הדין בפלילים - חוק העונשין, כרך ג' עמ' 1433).**

דברים אלו עולים בקנה אחד עם מטרת העבירה - מניעת חשיפת עוברי אורח למעשה מגונה שנעשה בפומבי.

טענת ההגנה בסיכומיה כי יש לפרש את הביטוי "יכול לראות את המעשה" - כיכול לעשות כן ללא מאמץ מיוחד, הינה קריאת נתון עובדתי שאינו קיים בחוק, אל תוך החוק. אף אם אניח כי זו הפרשנות הסבירה, הרי ששוכנעתי כי המתלוננת לא עשתה כל מאמץ על מנת לראות את הנאשם או את מעשהו - היא פסעה ברחוב, צועדת לעבר בית הספר של בנה, כשהבחינה ברכב ובו החלונות הפתוחים, ובנאשם מאונן בתוכו כשאיברו חשוף.

בנסיבות אלו, נמצא כי הנאשם היה מודע לכך שאחר עשוי לראותו מבצע את המעשים, ולפיכך התקיים הרכיב - "בפני אדם אחר".

אשר לדרישה כי המעשה יעשה בפומבי, טענה ההגנה כי לא הוכח שמי שעובר ברחוב מבלי להציץ אל הרכב יכול היה לראות את מעשי הנאשם, וכי לא התקיים יסוד הפומביות משבוצע המעשה בתוך רכבו של הנאשם, בנסיבותיו של העושה ושל הרכב.

ס' 34 כד בחוק מגדיר את המונח "פומבי", בין היתר כמקום שאינו ציבורי, ובלבד שאדם במקום ציבורי יכול לראות את המעשה.

בסוגיה זו נקבע בע"פ 383/80 **סימון פקלר נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה (1), 172, כי גם כאשר מעשה מיני נעשה במהלך נסיעה באוטובוס, כשמעיל נפרש מעל מבצעי המעשה כך שלא ניתן לראות את מעשיהם מתחת למעיל, עסקינן במעשה שנעשה בפומבי. נקבע כי מעשה נעשה במקום ציבורי בין אם ראו אותו האחרים ובין אם לאו, וכי מקום ציבורי הוא מקום בו ניתן לשער כי נמצאים או עשויים להימצא בו אחרים, וכשחזקה כי המעשה יכול להיראות ע"י אחרים.

בנסיבות אלו, כאשר הנאשם ביצע את מעשהו לאור יום, ברכב החונה בסמוך למדרכה בה צפויים להלך עוברי אורח, כפי שאכן קרה, נמצא כי התקיים גם רכיב הפומביות.

נוכח כל האמור לעיל, נמצא כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו, ובכך יורשע.

הכרעת הדין ניתנת לפרסום ללא שמה של המתלוננת.

ניתנה והודעה היום ב' אדר תשפ"ג, 23/02/2023 במעמד הנוכחים.

אליאנא דניאלי, שופטת